

der skal nyde godt af denne Bevilling. Menighedsraadet i en By, som har nogle faa Tusind færre Indbyggere end den By, hvis Menighedsraad har faaet denne lille Lønforbedring til sine Præster, kan ikke forstaa, hvorfor det ikke skal have den samme Forbedring, fordi Byen er en lille Smule mindre. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det er et Spørgsmaal, som i højeste Grad interesserer Menighedsraadene. Ærede Medlemmer vil forstaa, at det ogsaa i høj Grad interesserer Præsterne — det falder mig ikke ind at skjule den Ting —, og nogle af dem trænger i Sandhed ogsaa i høj Grad til at kunne se hen til nogen Lysning. Men det har altsaa ogsaa den største Interesse for Menighedsraadene, og dette bør vi lægge mindst lige saa megen Vægt paa i den høje Rigsdag. Menighedsraadene i vore Købstæder har nemlig gjort den Erfaring, at de dyre Levevilkkaar i Købstæderne og de ret beskedne Lønninger, som Købstadpræsterne har i Forhold til de københavnske Præsters Lønninger, har medført, at Ansøgnernes Tal for Provinsbyernes Embeder er blevet urimeligt lille. Jeg kunde anføre om et Embede, jeg har god Grund til at kende paa nærmeste Hold: det første residerende Kapellani ved Aarhus Domkirke, at da det var ledigt for et Par Aars Tid siden, blev der kun indgivet 3 Ansøgninger om dette Embede, der er i første Lønningsklasse, og jeg fik personlig Erfaring om, at adskillige kunde tænke sig at søge dette Embede, men at de, da de hørte, at det oven i Købet var boligløst, og at den Præst, der blev ansat der, maatte leje en dyr Bolig, ganske opgav Tanken om at søge dertil. Det kan sikkert anses for en Kendsgerning, at adskillige Præster i 2den Klasses Embeder paa Landet er bedre stillet end Købstadpræster i 1ste Klasses Embeder. Under Hensyn bl. a. til, at Menighedsraadene i Købstæderne burde have et rigeligt Antal Ansøgninger til deres Embeder, hvad der i høj Grad er i Menighedsraadets og Kirkelivets Interesse, skal jeg indtrængende anbefale, at den Bevilling, der er givet af Rigsdagen til enkelte af disse Købstæder, udvides til at gælde dem alle.

Dernæst har jeg tilladt mig at foreslaa, at der for Præsterne paa Landet, der sammen med Købstadpræsterne deler Vanskeligheden ved at være under en Lov, som — det har jeg allerede haft Lejlighed til at fremhæve — er betydelig ringere end den københavnske Lov, sker nogen Lempelse i Boligfradraget, saaledes at Boligfradraget

bliver 400 Kr. i 1ste Lønningsklasse, 200 Kr. i 2den Lønningsklasse og 100 Kr. i 3die Lønningsklasse i Stedet for de nugældende Satser, der er henholdsvis 787 Kr., 555 Kr. og 435 Kr. Dette foreslaas ikke blot for, som Menighedsraadsforeningens Bestyrelse for Landet indtrængende har anmodet mig om, at hjælpe til i nogen Maade at afbøde Nedskæringen, men det foreslaas særlig under Hensyn til, at de Boliger, som Præsterne bebor ude paa Landet, er overordentlig vanskelige at bebo. Der er mange Præstehjem — jeg ved det af Erfaring —, som i de dyre Tider undværer al huslig Hjælp, og hvor Præstehustruen paatager sig Arbejdet med Hus og Hjem og Børn uden nogen Bistand, fordi Kaarene ikke er til at holde nogen huslig Hjælp; men dette er meget vanskeligt paa Landet alene paa Grund af Landsbypræsternes store og uoverkommelige Boliger. Det vil i mange Tilfælde, hvor der er Børn i Huset, der lægger Beslag paa Husmoderens Omsorg og Arbejde, være umuligt for Præstekonen paa Landet at undvære al Hjælp, og de store Boliger kan derfor medføre, at Hjemmet maa tage en saadan huslig Hjælp, hvad der bevirker, at de økonomiske Forhold bliver meget vanskelige. Jeg vilde derfor finde det meget rimeligt, at der der ydes denne lille Lempelse i Boligfradraget, saaledes at man derved i nogen Maade kan afbøde den Vanskelighed, som Nedskæringen vil medføre.

Jeg gentager, at dette er ikke Forslag om en ny Lønningslov for Folkekirkens Præster udenfor København og Frederiksberg, det er paa ingen Maade nogen Gengæld for den Uret, som det forekommer mig, at denne Klasse af Præster har lidt i Forhold til deres Kolleger inde i Hovedstaden, hvis Løn jeg anser for forsvarlig og rimelig, men det er ikke muligt at komme videre i dette Øjeblik. Til Gengæld er det mit meget inderlige Haab, at den høje Rigsdag maa kunne følge disse Forslag, saa denne lille Afbødning for Købstad- og Landsbypræster kunde indtræde.

I øvrigt har der naturligvis ved min Overvejelse af Loven, ikke mindst den større Lov for Provinsen, været et og andet, jeg godt kunde have ønsket at rette med det samme, Bestemmelser af anden Art, som der var god Grund til ved denne Lejlighed at faa ændret, men da Princippet for det Forslag, der er forelagt Rigsdagen med Hensyn til Tjenestemandsløven, har været dette, at man kun rører ved de økonomiske Bestemmelser, har jeg indskrænket mig til kun at tage disse Bestem-